Datum van inontvangstneming	:	23/05/2017

Zaak C-192/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

13 april 2017

Verwijzende rechter:

Consiglio di Stato (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 februari 2017

Verzoekende partij:

COBRA SpA

Verwerende partij:

Ministero dello Sviluppo Economico

(omissis)

(omissis)

ITALIAANSE REPUBLIEK

De Consiglio di Stato

Afdeling rechtspraak (Zesde kamer)

heeft de navolgende

BESLISSING

gegeven inzake het beroep, dat is ingeschreven onder het nummer 2275 van 2012 en is ingesteld door de s.p.a. Cobra, (omissis)

tegen

Ministero dello sviluppo economico (ministerie voor Economische Ontwikkeling), (omissis)

strekkende tot herziening

van het vonnis van de Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionale bestuursrechtbank Lazio, hierna: „TAR"), zittingsplaats Rome, Tweede kamer, van 6 oktober 2011, nr. 7758, gewezen tussen partijen;

(omissis)

[Or.2]

(omissis) [standaardformules]

1.Feiten

1. Verzoekster, Cobra S.p.a., is een onderneming die actief is in de sector van consumentenelektronica en onder de merknaam „Pascal" een zogenoemde „audio/videozender" in de handel brengt, te weten een repeater voor huishoudelijk gebruik die wordt bevestigd dichtbij een bron van audio- of videosignalen, bijvoorbeeld een satellietontvanger of een videorecorder, en die het signaal van die bron opvangt en het voor kijk- en luisterdoeleinden middels een radioverbinding oftewel een uitzending in radiofrequenties opnieuw uitzendt naar een televisietoestel dat zich tot op 100 meter afstand bevindt.

2. In Italië valt het toezicht op dergelijke apparatuur onder de bevoegdheid van het ministerie voor Economische Ontwikkeling, via een centrale afdeling, de stafafdeling II van de dienst communicatie, die instaat voor het toezicht op de markt van radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur, rechtstreeks en via territoriale onderafdelingen, zogenoemde „Territoriale Inspecties", die met name geregeld inspecties verrichten bij ondernemingen en verkooppunten.

3. Tijdens een van die inspecties op 18 mei 2011 van de in een winkelcentrum te koop aangeboden producten heeft het personeel van de Territoriale Inspectie van Friuli V.G. aldus een onregelmatigheid vastgesteld bij exemplaren van „Pascal"-apparatuur die daar aan het publiek te koop werd aangeboden.

In het bijzonder heeft het personeel van de Inspectie vastgesteld dat noch op de apparatuur noch op de bijbehorende verpakking een identificatienummer was vermeld van een aangemelde instantie in de zin van de geharmoniseerde regeling die ten tijde van de feiten van kracht was, te weten die van richtlijn 99/5/EG, waaraan in Italië uitvoering is gegeven bij wetsbesluit nr. 269 van 9 mei 2001.

Volgens de Inspectie was een dergelijke vermelding in de onderhavige zaak vereist en zij heeft dan ook bestuurlijk beslag gelegd op de als onrechtmatig aangemerkte producten en met betrekking tot die producten **[Or.3]** een sanctie opgelegd.

4. Tezelfdertijd heeft de centrale afdeling van het ministerie voor Economische Ontwikkeling bij besluit van 22 juni 2011 (omissis) de s.p.a. Cobra, die verantwoordelijk was voor het in de handel brengen van die apparatuur, gelast zowel de inbeslaggenomen exemplaren als de andere op de Italiaanse markt te verkrijgen exemplaren „in overeenstemming te brengen", dat wil zeggen dat zij die onderneming heeft gelast de producten conform te laten verklaren via een aangemelde instantie en dus het betreffende identificatienummer aan te brengen zowel op de inbeslaggenomen producten als op alle in Italië te koop aangeboden soortgelijke producten.

5. De s.p.a. Cobra is in eerste aanleg bij de TAR van Friuli Venezia Giulia tegen dat besluit opgekomen en heeft aangevoerd dat het besluit in strijd is met de uitlegging die volgens haar moet worden gegeven aan bijlage III, punt 1, bij de richtlijn 99/5/EG.

Meer in het bijzonder heeft de onderneming aangevoerd dat er geen verplichting bestaat om de aan de orde zijnde producten conform te laten verklaren via een aangemelde instantie, omdat er voor die producten een specifieke vrijstelling bestaat.

6. De TAR heeft bij de in de aanhef hierboven vermelde uitspraak het beroep verworpen omdat volgens richtlijn 99/5/EG en wetsbesluit nr. 269/2001 tot omzetting van die richtlijn „de betrokkenheid van de aangemelde instantie die erover moet waken dat de conformiteitscontrole correct verloopt (en dus dat het betreffende identificatienummer is vermeld)", „verplicht is voor alle apparatuur bestemd voor het opvangen van radiogolven" en bijgevolg ook voor het betrokken product van het merk „Pascal".

7. Tegen dat arrest heeft de s.p.a. Cobra hogere voorziening ingesteld bij de Consiglio di Stato (raad van state). Ter staving heeft zij aangevoerd dat het arrest in strijd was met richtlijn 99/5/EG, waaraan uitvoering is gegeven door wetsbesluit nr. 269/2001 en zij heeft de Consiglio di Stato verzocht de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van die richtlijn.

8. Tijdens de procedure in hogere voorziening heeft het bestuur als verweer aangevoerd dat in feite alleen in de gebruikershandleiding van de gecontroleerde producten een nummer van een aangemelde instantie was vermeld en dat daarom alleen al dit nummer ook had moeten **[Or.4]** worden vermeld op het apparaat en op de verpakking. Het bestuur heeft niettemin verzocht dat de hogere voorziening zonder meer werd afgewezen zonder om een prejudiciële verwijzing te verzoeken.

9. De Consiglio di Stato is een „nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep" in de zin van genoemd artikel 267, lid 3, VWEU en bijgevolg verzoekt hij het Hof om

een prejudiciële beslissing over de betrokken vraag in de hierna volgende bewoordingen.

2. Aangevoerde bepalingen van Unierecht

1. Van het toepasselijke EU-recht zijn allereerst de resoluties van de Raad van 7 mei 1985 en 21 december 1989 van belang.

2. In de resolutie van 7 mei 1985 heeft de Raad „het belang beklemtoon[d] dat er voor de huidige situatie op het gebied van de technische handelsbelemmeringen en de daaruit voortvloeiende onzekerheid voor het bedrijfsleven dringend een oplossing moet worden gevonden", alsmede „het belang en de wenselijkheid van de nieuwe aanpak waarbij voor de omschrijving van de technische kenmerken van producten naar bij voorrang Europese en zo nodig bij wijze van overgang nationale normen wordt verwezen" en heeft hij verklaard „zich ervan bewust [te zijn] dat de nieuwe aanpak zal moeten worden aangevuld met een beleid inzake de evaluatie van de overeenstemming" en de Commissie verzocht daartoe over te gaan.

3. In de resolutie van 21 december 1989 heeft de Raad, na aan de vorige resolutie te hebben herinnerd, bovenal „het belang [beklemtoond] van een globale aanpak op dit gebied" en het beginsel bevestigd dat „een samenhangende aanpak tot stand [dient] te komen door de opstelling van modules voor de verschillende fasen van de conformiteitsbeoordelingsprocedures en van de criteria voor het gebruik hiervan, de aanwijzing van de instanties die bij deze procedures moeten optreden en de kennisgeving hiervan".

4. Bijgevolg heeft diezelfde Raad bij besluit nr. 93/465/EEG van 22 juli 1993 in het algemeen „de modules [vastgelegd] voor de verschillende fasen van de **[Or.5]** overeenstemmingsbeoordelingsprocedures en de voorschriften inzake het aanbrengen en het gebruik van de CE-markering van overeenstemming [die in de richtlijnen voor technische harmonisatie moeten worden gebruikt]".

5. De CE-markering in de zin van punt 1 B, onder a), van de bijlage bij het besluit „geeft aan dat is voldaan aan alle verplichtingen die met betrekking tot het product aan de fabrikanten zijn opgelegd krachtens de communautaire richtlijnen die in het aanbrengen daarvan voorzien".

6. Een dergelijke markering kan met name worden aangebracht via twee „modules", te weten op basis van procedures die in het algemeen in het besluit worden vastgelegd.

7. In de eerste plaats is er „Module A (Interne fabricagecontrole)", waarin „de procedure [wordt] beschreven in het kader waarvan de fabrikant of zijn in de Gemeenschap gevestigde gemachtigde die voldoet aan de in punt 2 genoemde verplichtingen, garandeert en verklaart dat de betrokken producten voldoen aan de

eisen van de richtlijn die daarop van toepassing zijn” en die dus een markering is die de betrokkene zelf mag aanbrengen, zonder tussenkomst van derden.

8. In de tweede plaats is er „Module B (Typeonderzoek)” waarin „dat deel van de procedure [wordt] beschreven in het kader waarvan een aangemelde instantie vaststelt en verklaart dat een representatief exemplaar van de betrokken productie voldoet aan de bepalingen van de desbetreffende richtlijn” en die dus een markering is die niet kan worden aangebracht zonder tussenkomst van een derde, te weten de aangemelde instantie.

9. Wat de specifieke sector van radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur betreft, is ten slotte richtlijn 99/5/EG vastgesteld waarin, zoals uit artikel 1 ervan blijkt, „een regelgevingskader [wordt] ingesteld inzake het op de markt brengen, het vrije verkeer en de ingebruikneming in de Gemeenschap van radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur”.

De richtlijn stelt om te beginnen in artikel 3 de „essentiële eisen” vast voor het in de handel brengen van apparatuur en bepaalt in het daaraanvolgende artikel 5 dat, wanneer producten voldoen aan de geharmoniseerde normen, wordt aangenomen dat aan die essentiële eisen is voldaan.

Artikel 5, lid 1, bepaalt namelijk: „Wanneer **[Or.6]** apparatuur voldoet aan de toepasselijke geharmoniseerde normen of delen daarvan, waarvan de referentienummers in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen zijn bekendgemaakt, nemen de lidstaten aan dat is voldaan aan de in artikel 3 bedoelde essentiële eisen waarop deze geharmoniseerde normen of delen daarvan betrekking hebben”.

10. De richtlijn regelt in het bijzonder de overeenstemming in artikel 10 van de richtlijn, dat een onderscheid maakt tussen apparatuur die geen gebruik maakt van het radiospectrum en apparatuur, zoals die welke aan de orde is, (omissis) die daar wel gebruik van maakt.

11. Eerstgenoemde categorie van apparatuur is geregeld in artikel 10, lid 3, dat bepaalt: „Telecommunicatie-eindapparatuur die geen gebruik maakt van het voor aarde/ruimteradiocommunicatie toegewezen spectrum, alsmede ontvangende delen van radioapparatuur, worden naar keuze van de fabrikant onderworpen aan de in bijlage II, IV of V beschreven procedures”.

12. De tweede categorie van apparatuur wordt daarentegen geregeld in artikel 10, lid 4, dat luidt als volgt: „Wanneer een fabrikant de in artikel 5, lid 1, bedoelde geharmoniseerde normen heeft toegepast, wordt radioapparatuur die niet onder lid 3 valt, naar keuze van de fabrikant, onderworpen aan de in bijlage III, IV of V beschreven procedures”.

13. Na toepassing van de juiste procedure kan het product bijgevolg de CE-markering krijgen, die is geregeld in artikel 12, lid 1, dat bepaalt: „Apparatuur die aan alle geldende essentiële eisen voldoet, wordt voorzien van het CE-

overeenstemmingsmerkteken zoals bedoeld in bijlage VII. Het wordt aangebracht onder verantwoordelijkheid van de fabrikant, zijn gemachtigde in de Gemeenschap of de persoon die verantwoordelijk is voor het in de handel brengen van de apparatuur. Ingeval de in bijlage III, IV of V bedoelde procedure wordt gevolgd, gaat het merkteken vergezeld van het identificatienummer van de in artikel 11, lid 1, bedoelde aangemelde instantie".

14. Bovendien bevat lid 2 van bijlage III bij de richtlijn een duidelijke tegenstrijdigheid: „Voor elk type apparatuur moeten door of namens de fabrikant alle essentiële radiotestreeksen worden uitgevoerd. **[Or.7]** Welke testreeksen als essentieel worden beschouwd, valt onder de verantwoordelijkheid van de door de fabrikant gekozen aangemelde instantie, tenzij de testreeksen in geharmoniseerde normen zijn vastgelegd. De aangemelde instantie houdt naar behoren rekening met eerdere beslissingen van aangemelde instanties met gedeelde beslissingsbevoegdheid".

Bijgevolg is de tussenkomst van de aangemelde instantie voor dergelijke procedures niet altijd noodzakelijk, omdat deze niet vereist is wanneer de testreeksen die voor ieder soort apparatuur moeten worden uitgevoerd, door de geharmoniseerde normen zijn omschreven.

15. Het Hof van Justitie heeft zich daarover nog niet uitgesproken.

16. Wel bestaan er inzake de betrokken richtlijn interpretatieve richtsnoeren van de Commissie, waarin deze met betrekking tot het specifieke punt van de „ambiguity in annex III" oftewel de „dubbelzinnigheid in bijlage III" vooropstelt dat „it would be logical to assume that when using the test suites of a harmonised standard, the manufacturer is not obliged to include a reference to a notified body" („het logisch zou zijn aan te nemen dat de fabrikant die gebruik maakt van de testreeksen van geharmoniseerde normen, niet verplicht is te verwijzen naar een aangemelde instantie"). De Commissie komt tot de slotsom dat „When a harmonised standard contains the essential radio test suites a manufacturer, which chooses to use them does not need to affix a notified body number on the equipment" („Indien geharmoniseerde normen de essentiële radiotestreeksen bevatten, hoeft de fabrikant die daarvan gebruik maakt, geen nummer van een aangemelde instantie op de apparatuur aan te brengen").

17. De verwijzende rechter is zich ervan bewust dat besluit 93/465/EEG en richtlijn 99/5/EG zijn vervangen door respectievelijk besluit 768/2008/EG en richtlijn 2014/53/EU, doch is van oordeel dat de voorgelegde vraag relevant blijft om de hierna uiteengezette redenen.

3. Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

1. Richtlijn 99/5/EG is in de nationale rechtsorde omgezet bij wetsbesluit nr. 269/2001, waarvan voor de onderhavige zaak de artikelen 11 en 13 en bijlage **[Or.8]** III relevant zijn.

2. Artikel 11 van dat besluit herneemt het onderscheid dat in artikel 10 van de richtlijn wordt gemaakt tussen apparatuur die geen gebruik maakt van het radiospectrum en apparatuur die daar wel gebruik van maakt.

Artikel 11, lid 3, bepaalt namelijk: „Telecommunicatie-eindapparatuur die geen gebruik maakt van het voor aarde- en ruimteradiocommunicatie toegewezen spectrum, alsmede ontvangende delen van radioapparatuur, worden naar keuze van de fabrikant onderworpen aan de in bijlage II, IV of V bij het onderhavige besluit beschreven overeenstemmingsbeoordelingsprocedures".

Artikel 11, lid 4, bepaalt daarentegen: „Wanneer een fabrikant de in artikel 5, lid 1, bedoelde geharmoniseerde normen heeft toegepast, wordt radioapparatuur die niet onder lid 3 valt, naar keuze van de fabrikant, onderworpen aan de in bijlage III, IV of V bij het onderhavige besluit beschreven procedures".

3. Artikel 13 van wetsbesluit nr. 269/2001 regelt bijgevolg de CE-markering en herneemt in wezen artikel 12 van de richtlijn: „Apparatuur die aan de in artikel 3 gestelde geldende essentiële eisen voldoet, wordt voorzien van het CE-overeenstemmingsmerkteken zoals bedoeld in bijlage VII. Het wordt aangebracht onder verantwoordelijkheid van de fabrikant, zijn gemachtigde in de Europese Unie of de persoon die verantwoordelijk is voor het in de handel brengen van de apparatuur. Ingeval de in bijlage III, IV of V bij het onderhavige besluit bedoelde procedure wordt gevolgd, gaat het merkteken vergezeld van het identificatienummer van de in artikel 12, lid 1, bedoelde aangemelde instantie".

4. Zo ook is in bijlage III bij wetsbesluit nr. 269/2001 bepaald dat „voor elk type apparatuur door of op bevel van de fabrikant alle essentiële radiotestreeksen worden uitgevoerd. Welke testreeksen als essentieel worden beschouwd, valt onder de verantwoordelijkheid van de door de fabrikant gekozen aangemelde instantie, tenzij de testreeksen in geharmoniseerde normen zijn vastgelegd".

5. Over de werkingssfeer van **[Or.9]** die bepalingen bestaat nog geen rechtspraak.

6. De verwijzende rechter is zich ervan bewust dat ook die nationale regeling is ingetrokken en is vervangen door wetsbesluit nr. 128 van 22 juni 2016 tot omzetting van richtlijn 2014/53/EU, die in de plaats is gekomen van richtlijn 99/5/EG, doch is van oordeel dat de voorgelegde vraag relevant blijft om de hierna uiteengezette redenen.

4. Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

1. Er rijst twijfel over de verenigbaarheid van voornoemde nationale regeling met het Unierecht.

De TAR heeft wetsbesluit nr. 269/2001 aldus uitgelegd dat het nummer van de aangemelde instantie op het product moet worden aangebracht voor alle producten die conform zijn verklaard op basis van de procedure van bijlage III.

2. Een dergelijke uitlegging zou juist kunnen zijn indien ook artikel 12 van richtlijn 99/5/EG juncto bijlage III bij die richtlijn in die zin wordt uitgelegd.

Die uitlegging zou echter onjuist zijn indien de juiste uitlegging van de richtlijn die is welke de Commissie in haar in punt 16 genoemde richtsnoeren voorstelt. In dat geval mag het nummer van de aangemelde instantie namelijk ontbreken indien, zoals reeds gezegd, de conformiteit op basis van de geharmoniseerde normen was vastgesteld.

3. De vraag is relevant voor de beslechting van het onderhavige geding.

Het lijdt namelijk geen twijfel dat het bestreden besluit rechtmatig is en de hogere voorziening moet worden afgewezen indien de nationale bepalingen, in overeenstemming met de Europese regeling, aldus moeten worden uitgelegd dat voor producten als die welke aan de orde zijn, met het oog op de conformiteitsverklaring steeds een beroep op een aangemelde instantie moet worden gedaan en het nummer van die instantie bijgevolg op het product moet worden aangebracht.

4. De hogere voorziening moet daarentegen worden toegewezen, indien de uitlegging wordt gevolgd volgens welke het optreden van de aangemelde instantie niet is vereist indien de testreeksen voor de conformiteitsverklaring in geharmoniseerde **[Or.10]** normen zijn vastgelegd.

In een dergelijk geval had in het bestreden besluit namelijk niettemin moeten worden nagegaan of in het concrete geval sprake was van dergelijke geharmoniseerde normen en alleen bij gebreke van dergelijke normen had het ministerie de in de onderhavige zaak aan de orde zijnde aanmaning mogen uitvaardigen.

5. Zoals reeds gezegd, is de vraag, na de intrekking van richtlijn 99/5/EG en besluit nr. 269/2001 tot omzetting van die richtlijn en de vervanging daarvan door respectievelijk voornoemde richtlijn 2014/53/EU en voornoemd wetsbesluit nr. 128/2016, thans nog steeds relevant.

6. In de eerste plaats is in de Italiaanse rechtsorde het beginsel „tempus regit actum” van toepassing, op grond waarvan de rechtmatigheid van een bestuurlijk besluit moet worden onderzocht op basis van de feiten en, voor zover hier van belang, de rechtsnormen die golden toen dat besluit werd vastgesteld (omissis).

(omissis) De hogere voorziening moet dus worden beslecht op basis van de ingetrokken bepalingen, waarvan de juiste uitlegging moet worden achterhaald.

7. In de tweede plaats heeft het besluit van 22 juni 2011 met betrekking tot de producten die in het verkooppunt zijn aangetroffen de in artikel 10, lid 2, van wetsbesluit nr. 269/2001 bedoelde administratieve geldboete opgelegd. Dat artikel bepaalt: „Eenieder die apparatuur op de markt brengt, in de groothandel of detailhandel brengt, op enigerlei wijze verdeelt of installeert in overeenstemming

met de essentiële eisen van artikel 3, maar zonder CE-markering, daaronder begrepen de apparatuurcategorie indien daarin is voorzien en, indien vereist, het nummer van de aangemelde instantie, of die, hoewel hij over de technische documentatie moet beschikken als bedoeld in bijlagen II, III, IV en V bij het onderhavige besluit, naargelang het geval, ten dele of geheel niet beschikt over die documentatie, wordt onderworpen aan een administratieve geldboete **[Or.11]**, te weten een bedrag van 1 032 EUR tot 12 394 EUR en een bedrag van 10 tot 61 EUR per apparaat. In geen geval mag de administratieve geldboete hoger zijn dan 103 291 EUR".

8. Een dergelijke sanctie vindt duidelijk haar rechtvaardiging in de rechtmatigheid van het besluit van 22 juni 2011 waartegen in de onderhavige zaak wordt opgekomen en in dat verband behoudt verzoekster haar belang bij de beslechting van de onderhavige hogere voorziening.

9. Zelfs indien, louter hypotethisch gesproken, het niet aanbrengen van het nummer van de aangemelde instantie in de onderhavige zaak gerechtvaardigd zou zijn op basis van de regeling die is ingevoerd door richtlijn 2014/53/EU en wetsbesluit nr. 128/2016, zou dit in de onderhavige zaak niet van belang zijn.

10. Inzake administratieve geldboetes geldt in de Italiaanse rechtsorde namelijk het beginsel van artikel 1 van wet nr. 689 van 24 november 1981 naar luid waarvan „niemand kan worden onderworpen aan administratieve geldboetes waarin niet was voorzien bij een wet die in werking was getreden voordat de schending werd begaan".

Die bepaling moeten namelijk aldus worden uitgelegd dat een later vastgestelde gunstigere bepaling in het algemeen irrelevant is.

5. Standpunt van de verwijzende rechter

1. De verwijzende rechter sluit aan bij de door de Commissie in voornoemde „richtsnoeren" geformuleerde overwegingen, in die zin dat het niet logisch zou zijn en in strijd met de beginselen van evenredigheid en geschiktheid om tussenkomst van een aangemelde instantie te vereisen indien er geharmoniseerde normen bestaan.

2. Daarenboven maakt de verwijzende rechter de hierna volgende opmerkingen.

3. Bijlage III bij richtlijn 99/5/EG heeft als opschrift „Interne productiebewaking plus specifieke apparatuurtests" en „bestaat uit bijlage II, aangevuld met de volgende vereisten", terwijl bijlage II voorziet in een eenvoudige „interne productiebewaking", te weten een procedure waarbij geen tussenkomst van anderen dan de fabrikant vereist is.

4. Bijlage III is dus een sub-hypothese van een controleprocedure **[Or.12]** die onder „Module A" valt van besluit nr. 93/465/EEG van 22 juli 1993, te weten onder een procedure waarover de fabrikant per definitie zelf de leiding heeft.

In geval van twijfel zou het logisch zijn dat de voorrang wordt gegeven aan een uitlegging die de betrokkenheid van derden tot een minimum beperkt in plaats van die uit te breiden.

6. Formulering van de prejudiciële vragen en verwijzing naar het Hof van Justitie

1. Daarop heeft de Consiglio di Stato, afdeling rechtspraak, de behandeling van de zaak geschorst en het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

(1) Moet richtlijn 1999/5/EG aldus worden uitgelegd dat de fabrikant die gebruik maakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd, zich tot een aangemelde instantie moet richten en bij de CE-markering (die ervan getuigt dat is voldaan aan de in die richtlijn gestelde essentiële eisen) het identificatienummer van die aangemelde instantie moet vermelden?

(2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord en de fabrikant – na gebruik te hebben gemaakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd – zich niettemin uit eigen beweging tot een aangemelde instantie heeft gericht met het verzoek voornoemde testreeksen te bevestigen, moet hij dan bij de CE-markering, die ervan getuigt dat is voldaan aan de in richtlijn 1999/5/EG gestelde essentiële eisen, het identificatienummer van de aangemelde instantie vermelden?

(3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord en de fabrikant – na gebruik te hebben gemaakt van de procedure van bijlage III, lid 2, van die richtlijn, wanneer de uit te voeren essentiële radiotestreeks in geharmoniseerde normen is vastgelegd, en na zich vervolgens **[Or.13]** niettemin uit eigen beweging tot een aangemelde instantie te hebben gericht met het verzoek voornoemde testreeksen te bevestigen – uit eigen beweging bij het product het identificatienummer van de aangemelde instantie heeft vermeld, moet hij dan het identificatienummer van die instantie ook aanbrengen op het product en de bijbehorende verpakking?

(omissis)

(omissis) [formules inzake de schorsing van de procedure en lijst van bijlagen]

(omissis) [standaardformules]

[Or.14]

Uitgesproken te Rome (omissis) [op] 23 februari 2017 (omissis)

(omissis)

(omissis) [lijst van de magistraten in de onderhavige zaak]

(omissis)

CONFORMITEITSVERKLARING

(omissis)